

DEN DØDES FORBANDELSE

KINEMATOGRAFISK
DRAMA I 2 AKTER
- 70 AFDELINGER -

PERSONERNE:

Adolfo Karolinko, kaldet „gamle

Adolfo“, Artist . . . . . Edmund Petersen.

Miriam, hans Adoptivdatter . . . Anna Müller.

Holten, Grosserer . . . . . Jon Iversen.

Alexis, en Artist . . . . . Lauritz Hansen.

Janko, en Artist . . . . . Elith Pio.

Artistagenten . . . . . Arnold Petersen.

Artister, Publikum o. s. v.

AFDELINGER

1. En ulykkelig Moder.
2. Paa Landevejen.
3. Barnets Skæbne.
4. De omrejsende Gøglere
5. Cirkusoptoget.
6. Man finder Barnet i Grøften.
7. Adolfo, den gamle Artist.
8. Adolfo adopterer Barnet.
9. Videre fremad.
10. Paa Landevejene.
11. Cirkusforestillingen begynder.
12. Gamle Adolfo er henrykt over sit Adoptivbarn.
13. Senere.
14. Miriam bliver forkælet.
15. „Giv mig Penge — ellers danser jeg ikke“.
16. Øvelser.
17. Altid faar Miriam hvad hun peger paa.
18. Utaknemlighed.
19. Miriam som Varietestjerne.
20. I Storbyen.
21. Artistpensionatet.
22. Miriam skammer sig ved sin Adoptivfader.
23. Prøve paa Varieteen.
24. Skændig Adfærd.
25. Man forsvarer Adolfo.
26. „Vanartede Barn“.
27. Dyrkøbte Erfaringer.
28. Miriam optræder.
29. En Liaison.
30. Holten bliver indtaget i Miriam.

31. I Garderøben.
32. Holtens Besøg.
33. Næste Dag i Parken.
34. Gamle Adolfo kommer altid ubelejligt.
35. Skænderi.
36. „Jeg er færdig“.
37. Adolfo søger at forsvare sig.
38. Den haardhjærtede Miriam.
39. Afrejsen.
40. Adolfo ser Miriam drage bort.
41. Den Utaknemlige.
42. Gamle Adolfo kan ikke faa Engagement.
43. Fattigdom.
44. Kludesamlere.
45. Livets sidste Kontrast.
46. Det bærer mod Døden.
47. En Bøn.
48. Miriam vil ikke høre.
49. I Tagværelset
50. Kampen med Døden.
51. „Lad mig leve mine sidste Timer hos dig“.
52. Den Dødes Forbandelse.
53. Nemesis.
54. Grosserer Holtens Tab.
55. Barnets Død.
56. Forbandelsens Magt.
57. Miriam vil drukne sin Sorg.
58. En grufuld Skæbne.
59. Artisten Alexis.
60. Miriams Overmand.
61. Et pinligt Opgør.
62. Janko vil befri Miriam.
63. Under Prøven.
64. „Det eneste jeg ønsker mig er Døden“.
65. Gift!
66. Før Forestillingen.
67. Miriams Beslutning.
68. Dødsdansen.
69. Vildere og vildere.
70. Tilgiv! Tilgiv!

EN stakkels Moder lægger sit Barn i Vejgrøften og fæster en Seddel paa dets Bryst, hvori hun beder medlidende Mennesker tage sig af sit Barn — selv kan hun ikke. En omrejsende Gøglertrup finder Barnet og en af dets Medlemmer Klovnen Adolfo adopterer Barnet. Rørende er hans Kærlighed til det lille forladte Væsen — næppe er en Forestilling i Manegen endt, før han styrter ind til den Lilles Leje for at kærtegne Barnet — kortsagt Barnet fylder hans Tilværelse helt og holdent.

Men Miriam — saaledes er den Lille kaldt — gengælder hans Følelser med Utak. Han forkæler Barnet, og det faar altid sin Vilje. Følgen heraf er at Miriam bliver en mægtig Tyran, der vil have alt, hvad hun peger paa og hun følger sit eget Hoved.

Senere, da Miriam er bleven voksen og som en Varietetsstjerne henrykker alles Hjerter følger hendes gamle Plejefader hende i Storbyerne som hendes Regisør, og hun behandler ham nærmest som var han hendes Hundedreng. Men den Gamle nænner ikke at bryde overtværs — kan vel heller ikke — han er gammel og uduelig — kan ikke mere arbejde selvstændigt i sit Fag.

Større og større bliver den Haan og Ligegyldighed Miriam viser den gamle Klovn, og han føler sig dybt saaret i sit Inderste, da Miriam bliver indtaget i den unge Grosserer Holten, og da denne anmoder om hendes Haand siger hun

kort og godt til den Gamle: „Vore Veje skilles — du er mig kun til Besvær, luvslidt og lumpen som du ser ud“. Hun vender ham ganske Ryggen. Den gamle faar skøtte sig selv. Og han elsker hende som en Hund sin Herre, trofast har han fulgt hende fra hendes første vaklende Skridt og dette er Lønnen — —.

Miriam bliver gift med den rige Grosseer Holten, medens „Gamle Adolfo“ synker ned i de Navnløses Rækker. Han kan ikke faa Engagement noget Sted, og sluttelig vandrer den gamle Mand om som Kludesamler. Syg og nedbrudt ligger den gamle Mand paa sit Smertensleje. Han sender Bud efter sin Datter for at anmode hende om at maatte faa Lov at henleve sine sidste Dage i hendes Nærhed — blot som hendes ringeste Tyende. Men Miriam er angst for at den gamle skulde røbe for hendes fine Bekendtskaber, at hun er Hitebarnet — han hendes Fader, den gamle fattige Artist — Kludesamleren. Oprørt i sit Inderste over Miriams Sjælsraahed raaber den gamle Mand: „Du skal være Forbandet, alt hvad du elsker skal du miste og intetsted skal du finde Fred!“ Og han rejser sig op i Sengen, griber sig til Brystet og styrter rallende om . . . .

Miriam staar som en Stenstøtte aldeles som lamslaaet. Den døendes forfærdelige Ord vedbliver at klinge i hendes Øre — —.

Og den gamle Adolfos Ord gaar i Opfyldelse. Grosseer Holten taber sin Formue paa Børsen og skyder sig. — Ægteparrets Barn bliver syg og dør. Miriam staar berøvet sine Kære. Fuld af Rædsel og Trods mod den umilde Skæbne vil hun kaste sig ud i Nattelivet for at døve sin Sorg — men se — midt i det glade Virvar ser hun den gamle Tigger staa foran sig — hans truende Blik siger: — — — og du skal intetsteds finde Fred — !“

For at tjene sit Brød maa Miriam søge tilbage til Varie-

teen. — Her træffer hun sin Skæbne i Form af den brutale Artist, Alexis, hendes „Portner“, der brutaliserer hende. Hun elskede ham engang. Hans raa Vilje har gjort hende til hans Slave. Nu er hun til Døden træt, træt af at leve — stedse med den nigende Angst over sig — — —.

Janko, en ung Artist, der optræder paa samme Variete som Alexis og Miriam elsker denne. Han foreslaar Miriam at de skulde rejse, men hun vægrer sig, idet hun svarer: „For mig er der kun Døden tilbage — Livet har mistet sit Værdi — min Skyld er for tung til at jeg kan bære den“. Og Janko rækker hende den dræbende Gift. Den eneste og sidste Vennetjeneste han kan yde hende.

Over Scenen klinger den vilde Melodi: Dødsdansens springende Rytmer. Alexis hvirvler Miriam rundt til hun segner, vaklende rejser hun sig atter — men han løfter hende paany — vildere og vildere gaar det — — indtil Miriam synker om som død.

Publikum klapper. Tæppet falder.

Men den stakkels Kvinde skriger i Døden angst; „Se, se — den Gamle der. Han forbander mig . . . — intetsteds skal jeg finde Fred“.

Janko iler til. Han peger tavs mod Døren og Alexis gaar med bøjet Hoved.

Miriam har udstridt. Janko knæler og gør Korsets Tegn. Hvad hun har forbrudt har hendes Anger sonet.

18619

Leveres fra „BIORAMA“,
København - Kristiania.

DEF KUNGLIGE
23. 1. 1914
BIBLIOTEK